

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Бургас, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: Благой Г. Потеров
                  Мая П. Величкова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Йовита Манолова Григорова (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Благой Г. Потеров Наказателно дело за
възобновяване № 20212000600148 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.420, ал.2, вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК.
Образувано е по искане на адвокат К.Д. от АК-София в качеството му на
упълномощен защитник на осъденото лице Л.. А.. АЛ. с ЕГН ***** и от
адвокат Д.П. П. от АК Пловдив, защитник на осъденото лице Н. Д. Д. с ЕГН
***** за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД №
206/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас и отмяна на постановеното по
него решение № 148 от 20.11.2020 г., с което е потвърдена присъда № 17 от
06.12.2019 г., постановена по НОХД № 807/2018г. по описа на Районен съд –
Царево като всеки от защитниците моли за оправдаване на подзащитните им,
а при условията на алтернативност - да бъде отменено въззивното решение и
делото да бъде върнато на първоинстанционния съд за ново разглеждане.

В искането на осъдения Л.А., чрез защитника му- адвокат К.Д. от САК
е посочено, че присъдата на РС – Царево и решението на ОС – Бургас са
постановени при допуснати съществени нарушения на процесуалните
правила, тъй като въззивният съд е приел, че при проведения разпит пред
съдия на обв. Л.А. на 22.09.2016г не са допуснати съществени процесуални
нарушения, въпреки че според защитата, този разпит е приключил в 19.25 ч.,

а постановлението за привличане на обвиняем на другия обвиняем - Н.М. е от същата дата, но е от 19.40 ч., поради което според защитата този обвиняем е следвало да присъства на разпита на обв. А. пред съдия за да може да задава въпроси. Разпитите на двамата обвиняеми пред съдия от 22.09.2016г. в които са направени самопризнания, според защитата стояли в основата на осъдителната присъда срещу тях и това процесуално нарушение съставлявало съществено такова, което е довело и до постановяване на присъда в нарушение на материалния закон. Цитра се практика на ВКС в подкрепа на възражението – Р.664/17.12.2003г по НД № 570/2003г на Трето наказателно отд. на ВКС

На следващо място в искането на адвокат Д. се излагат доводи, че въззивната съдебна инстанция е допуснала съществено нарушение на процесуалните правила, чрез попълване на доказателствения материал с показанията на полицейски служители и на кредитиране на узнатото от тях при провежданите от същите т.н. „оперативни беседи“. Цитира се съдебна практика на ВКС в подкрепа на това възражение – Р № 391/13г по НД 1220/2013 на Трето НО ВКС.

В искането за възобновяване от адв. Д. и посочено като съществено процесуално нарушение и извършването на превод от лице за което не е установено, че притежава нужната квалификация. Посочва се, че преводача на провежданите оперативни беседи с иракските граждани /мигранти/ - А.М. не притежавал сертификат за доказване на владееенето от него на арабски език и че владееенето на чужд език не можело да се докаже чрез подписването на декларация от преводача.

В искането за възобновяване на делото депозирано от осъденото лице Н.Д., чрез защитника му – адв. Д.П. е посочено, че присъдата на РС – Царево и решението на ОС – Бургас са постановени при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като според защитника, осъдителната присъда се основавала на „оговор“ от страна на двама от подсъдимите - А. и М., въпреки опровергаването на техните показания от останалите доказателства по делото, тоест осъдителната присъда се основавала единствено на самопризнанията на някои от подсъдимите и това е прието от ВКС като съществено процесуално нарушение - цитира се Р 319/2015г по н.д. 884/2015 на Второ НО ВКС, Р 495/2013г по Н.д. №

1525/2013г на второ НО ВКС, Р. 336/2012 по н.д. № 1000/2012 г.

Възражението за нарушение на материалния закон, като основание за възобновяване на присъдата на РС Царево и Решението на ОС Бургас, адв. П. мотивира с превратно тълкуване на доказателствената съвкупност, което представлявало нарушение на правилата по чл. 13 и чл. 14 от НПК, чл. 303 от НПК. Твърди, че изискуемата според състава на престъплението по чл. 281 от НК „специална цел“ не е доказана.

Като нарушение на материалния закон е посочено и, че съдът е отнел в полза на държавата на основание чл. 242 ал. 8 от НК автомобил „Мерцедес“ Е 280 ЦДИ с ДКН РВ .. РР, собственост на „Рамакар“ ЕООД с ЕИК ..., тъй като собственикът на същия автомобил не е участвал в престъплението и отнемането на автомобила противоречи на правото на ЕС- цитира се решение на СЕС от 14.01.2021г по дело С-393/2019г постановено по преюдициално запитване на основание чл.267 ДФЕС, като според защитата правилото за забрана на конфискация на превозно средство, което е използвано за извършване на престъплението, принадлежащо на лице, което не е участвало в това престъпление се транспонира и върху нормата на чл. 281 ал. 3 от НК, тъй като с чл. 17, параграф 1 от Хартата на основните права на ЕС, СЕС приема, че чл. 2 параграф 1 от Рамково решение 2005/ 212 във вр. с чл. 17, пар. 1 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска националната правна уредба да допуска конфискация на имущество, принадлежащо на лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни средства за защита.

В съдебно заседание осъденото лице – Л.. А.. АЛ., искател не се явява, редовно уведомен, не се явява редовно призования и надлежно упълномощен негов защитник - адвокат К.Д. от САК. В писмена молба до БАС, входирана на 29.11.2020г, адвокат Д. заявява, че с искателя – осъдения Л.А. са редовно уведомени за съдебното заседание и са съгласни да бъде даден ход в тяхно отсъствие. Поддържа депозраното искание за възобновяване на основанията посочени в същото, като поддържа и допълнителните съображения, посочени в искането от 03.11.2021г, в което са изложени аргументи, основани на решение № 12/30.09.2020г на Конституционния съд по КД № 10/2021г.,

с

решение е обявен за противоконституционен текста на чл. 242 ал. 8 от НК в частта по отношение на конфискацията на МПС, в случаите когато същото не е принадлежало на дееца. В този смисъл настоява БАС да се произнесе, като постанови връщането на конфискуваните по делото два леки автомобила - автомобил „Мерцедес“ Е 280 ЦДИ с ДКН РВ .. РР, собственост на „Рамакар“ ЕООД с ЕИК ..., и автомобил „Фолксваген“, модел „Ню Бийтъл“ с ДКН СА .. ТВ, собственост на В.В.А..

В съдебното заседание осъденото лице Н.Д. не се явява редовно призован, явява се упълномощения му защитник – адвокат Д.П. от ПАК, който поддържа наведените в искането за възобновяване на делото доводи за допуснати от въззивната инстанция нарушения на процесуалния и на материалния закон и моли същото да бъде уважено, посочвайки Решение № 12/30.09.2021г на КС, като основание за отмяна на наложената конфискация по отношение на двата автомобила, посочени по горе - автомобил „Мерцедес“ и автомобил марка „Фолксваген“ Ню Бийтъл.

Прокурорът от Апелативна прокуратура –Бургас изразява мотивирано становище за частична основателност на искането за възобновяване на делото, касаещо единствено отмяна на конфискацията на автомобил марка „Мерцедес“, тъй като по отношение на автомобил марка „Фолксваген“ Н.Б. не е било депозирано искане от правоимащо лице. В тази насока - моли да се вземе предвид Р.№12/30.09.2021г. на КС с което се прогласява противоконституционност на част от разпоредбата на чл.242 ал.VIII НК. Ето защо, предлага да бъде възобновено наказателното производство по ВНОХД №206/2020г. по описа на ОС-Бургас само в тази му част и да бъде постановено връщане на делото на ОС-Бургас на нов състав от стадия на съдебното следствие. Счита,че осъдените лица имат правен интерес да искат възобновяване на делото в тази му част и това произтича дори и от евентуалната възможност за регресен иск от страна на собственика на отнетия автомобил. В тази насока е и Р. на ОСНК по въпроси, касаещи действието на постановеното от СЕС решение по дело С-393/19 от 14.01.2021г.

По отношение на наведените от защитата на осъдените Д. и А. твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, счита същите за неоснователни.

Най напред по отношение на възраженията от защитата на осъдения А.

касаещи възможността обяснението му, дадено на досъдебното производство пред съдия, да бъде ценено като годно доказателство по делото, прокурорът счита, че този въпрос е бил поставен пред ОС-Бургас, като е бил даден аргументиран отговор на л.88 и сл. от мотивите по решението. Изцяло споделя същите, като счита, че е недопустимо нормата на чл.222 НПК ал.ІІІ НПК да бъде разширително тълкувана, както и съотнесена по аналогия към тази на чл.223 НПК. И това е така, т.к. в случая са налице две коренно противоположни правни фигури – тези на обв.лице и на свидетеля по делото, обясненията и съответно показанията на които не случайно се събират по различен ред при спазване на принципа на истинност, гарантирана от разпоредбата на чл.290 НК, за непосредственост и гласност, което изискване в първата част /за истинността/ не е поставено пред обвиняемия.

По отношение на оспореното знание на съответния език от преводача по делото намира възражението за голословно и ненамиращо подкрепа в доказателствата по делото. Този въпрос също е бил поставян от защитата в хода на съдебното производство пред ОС-Бургас, като също е бил даден аргументиран отговор /л.87 по делото/.

С разпореждане № 182/13.10.2021г на ВКС-второ Н.О.е отказано образуване на производство по възобновяване на делото на основание чл. 422 ал. 1 т 4 от НПК и е постановено АС Бургас да се произнесе по искането по реда на чл. 422 ал. 1 т 5 от НПК, като се сочи,че липсва постановено решение на Европейския съд по правата на човека, с което спрямо осъдените – искатели по делото за възобновяване лица да е установено нарушаване на ЕКПЧОС, което да има съществено значение по делото.

Апелативният съд, след преценка на материалите по делото, като съобрази доводите на страните в пределите на правомощията си и въз основа на указанията, дадени от ВКС в цитираното по горе разпореждане, прие следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК – атакувано е решение № 148 от 20.11.2020 г. по ВНОХД № 206/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас, с което е потвърдена присъда № 17 от 06.12.2019 г., постановена по НОХД № 807/2018г. по описа на Районен съд – Царево, влязла в сила на 20.11.2020г.

Посочени са основания по чл.422, ал.1, т.5 - касационни отменителни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Исканията са направени в срока по чл.421, ал.3 от НПК от процесуално-легитимирани страни – защитници.

Разгледано по същество, в контекста на очертаната аргументация, в искането на всяко от осъдените лица за възобновяване на наказателното производство, следва да се анализират най напред оплакванията по т.2 на чл. 348, ал.1 от НПК относно твърденията на защитата, че при постановяване на съдебния акт са допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящото производство се провежда по правилата на касационното производство /чл. 426 от НПК/, поради което съдът следва да се произнесе в рамките на възраженията на осъденото лице /чл. 347 ал. 1 от НПК/

Основния акцент в искането за възобновяване на делото на осъдения Л.А., чрез защитника му - адвокат К.Д. от САК е, че присъдата на РС – Царево и решението на ОС – Бургас са постановени при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като според защитника, въззивният съд неправилно е приел, че при проведения разпит пред съдия на обв. Л.А. на 22.09.2016г не са допуснати съществени процесуални нарушения, въпреки че според защитата, този разпит е приключил в 19.25 ч., а постановлението за привличане на обвиняем на другия обвиняем - Н.М. е от същата дата, но е от 19.40 ч., поради което според защитата обв. А., който вече е имал качеството на обвиняем и е следвало да присъства на разпита на обв. М. пред съдия за да може да задава въпроси. Разпитите на двамата обвиняеми пред съдия от 22.09.2016г. в които са направени самопризнания, според защитата стояли в основата на осъдителната присъда срещу тях и това процесуално нарушение съставлявало съществено такова, което е довело и до постановяване на присъда в нарушение на материалния закон. Цитра се практика на ВКС в подкрепа на възражението – Р.664/17.12.2003г по НД № 570/2003г на Трето наказателно отд. на ВКС.

Доколкото в искането на осъдения Н.Д., депозирано чрез защитника му – адв. П. са изложени възражения за допуснатото съществено процесуално нарушение, чрез доводи срещу позоваването на съда на самопризнанията на А. и М., в разпитите им пред съдия, проведен на 22.09.2016г, които обаче касаят преценката на достоверността на тези показания на базата „оговор“

спрямо осъдения Д., настоящият съд счита, че следва проверката върху дейността на проверяваните съдилища по отношение на възраженията за допуснато съществено процесуално нарушение да бъде осъществен общо и за двамата искатели.

В тази връзка Бургаският апелативен съд намира за правилен анализа на фактите осъществен от въззивния съд, във връзка с възраженията на защитника на осъдения Л.А. за правилен и се солидаризира с него. Правилно въззивният съд е посочил, че обясненията на подсъдимия Л.А. от досъдебното производство са депозирани при условията на законосъобразно проведена процедура по чл. 222 от НПК, в присъствието на служебен защитник на подсъдимия, поради което и приобщаването им към доказателствената съвкупност по реда на чл. 279, ал. 1, т. 3 от НПК е законосъобразно. Към момента на извършване на разпита му, подсъдимият М. не е бил привлечен като обвиняем – разпитът на А. пред съдия приключва в 19:25 ч. на 22.09.2016 г., а постановлението за привличане като обвиняем е било предявено на М. в 19:40 ч. на същия ден. Следователно, не се е налагало уведомяването на подсъдимия М. за това следствено действие и не е било налице задължение за разследващите органи да обезпечат неговото и на защитник присъствие пред съда, който ги е извършил. Правилно въззивният съд е посочил, че въпрос на преценка изцяло в компетентността на разследващите органи е да решат кога и как ще организират привличането на конкретни лица като обвиняеми по дадено досъдебно производство. Също така не представлява нарушение на закона преценката на разследващия орган дали, кога и по отношение на кое обвиняемо лице първо ще се поиска, и следва да бъде проведен разпит пред съдия в хода на досъдебното производство.

Бургаският апелативен съд намира за правилни изводите на проверявания въззивен съд, че на първо място неуведомяването на А. и неосигуряване на възможността му да присъства на разпита на подс. М. представлява процесуално нарушение, но преценката дали това нарушение е от категорията на съществените, следва да бъде осъществена след цялостна преценка на доказателствената съвкупност, дотолкова доколкото неучастието на обвиняемия А. в разпита на обв. М. е нарушило правото му на защита.

Настоящият съд намира за правилен извода на проверявания въззивен съд, че това нарушение не е съществено и не води до генерално изключване

на дадените от М. пред съдия обяснения като гласни доказателствени средства, представляващи част от доказателствената съвкупност, тъй като не следва да се ценят като процесуално недопустими. В тази връзка въззивният съд обосновано и правилно е съпоставил тежестта на посоченото процесуално нарушение спрямо две от основните фигури в процеса-тази на свидетеля и тази на обвиняемия, Задълбочено е анализирана различната цел на следствените действия - разпит на свидетел пред съдия по реда на чл. 223 от НПК и разпит на обвиняем пред съдия, по реда на чл. 222 от НПК. Целта на разпита на свидетел пред съдия се извежда от посочените в чл. 223, ал.1 от НПК обстоятелства, при които този разпит е необходим – ако има опасност свидетелят да не може да се яви пред съда поради тежка болест, продължително отсъствие от страната или по други причини, а също и когато показанията на свидетеля са от изключително значение за разкриване на обективната истина. В този смисъл от особено важно значение е да не бъде нарушено правото на обвиняемия да участва в този разпит, тъй като е вероятно, поради настъпването на някое от посочените събития, те да нямат повече такава възможност в съдебното следствие. Поради тази причина, неспазването на чл. 223, ал.2 от НПК – не предоставянето на възможност на обвиняемия и защитника да присъства при разпита на свидетеля пред съдия, води до съществено процесуално нарушение и до изключването на тези показания като годни гласни доказателствени средства когато е невъзможно да бъде проведен разпитът на този свидетел в съдебното следствие – правото на защита на обвиняемия е нарушено, тъй като същият е лишен от възможността да подложи на проверка чрез задаване на въпроси твърденията на свидетеля. При разпита на обвиняем пред съдия в досъдебното производство, целта е обусловена от двояката процесуална природа на обясненията на обвиняемото лице , от една страна - във връзка с правото му по чл. 55 ал. 1 от НПК - да дава каквито обяснения намери за добре в хода на наказателното производство и на следващо място - чрез процедурата по чл. 222 от НПК се цели закрепване на направените в хода на разследването самопризнания, като се създаде възможност за тяхното процесуално противопоставяне на бъдещи обяснения на този обвиняем или на други обвиняеми в съдебното следствие. Разпита пред съдия на обвиняемия е въведен като гаранция за спазване правата на обвиняемото лице при провеждането на разпита, с цел да се изключи възможността същият да дава

обяснения под въздействие на орган на досъдебното производство, които не отразяват обективната действителност. Законодателят не е предвидил изрично задължение за разследващият орган да уведомява другите обвиняеми лица и техните защитници за предстоящия разпит по подобие на процедурата по чл. 223 от НК, а установява такова изискване чрез препращащата разпоредбата на чл. 222, ал.3 от НПК – при съдебното следствие принципно е възможно провеждането на разпит на подсъдим в отсъствието на друг подсъдим, стига същият да е бил редовно призован за него. В този смисъл въззивният съд правилно е приел, че при липсата на уведомяване от разследващият орган за предстоящия разпит, обясненията на разпитания пред съдия обвиняем не се явяват негодни доказателствени средства, а следва да бъдат разглеждани като обяснения по смисъла на чл. 279, ал.2 от НПК – правото на защита на неприсъствалия при разпита обвиняем не е нарушено, както поради възможността да задава въпроси на другия обвиняем в хода на съдебното следствие, така и поради ограниченията, наложени от разпоредбата на чл. 279, ал.4 от НПК.

Както се посочи по горе преценката дали това неуведомяване на обвиняем е съществено процесуално нарушение, свързано с нарушаване на правото на защита на този обвиняем в процеса е въпрос на преценка дали това доказателствено средство стои изолирано или не в цялата доказателствена съвкупност.

Първостепенният съд е дал приоритет на прочетените в съдебното следствие обяснения на подсъдимите А. и М., дадени пред съдия в досъдебното производство, пред тези, направени в съдебното следствие, като е приел, че самопризнанията на двамата подсъдими са логични, последователни и безпротиворечиви, кореспондират с другите събрани по делото доказателства и взаимно се допълват.

Въззивният съд е приел за правилни изводите на първоинстанционния съд по отношение на преценката за съотношението на тези самопризнания с останалите доказателства по делото.

Настоящия съд намира осъществения от проверяваните съдилища подход на оценка на доказателствената съвкупност за правилен и доказателствено обоснован. Самопризнанията на двамата обвиняеми - А. и М. съдържат информация за всички отделни обективни елементи на посоченото

от прокуратурата престъпление – времето, мястото и начина на осъществяването му, предмета му и неговото авторство. Описват ясно и последователно престъпната дейтелност на всеки един от подсъдимите, във всеки един момент. Пред съдия и с участие на техните защитници А. и М. дават обяснения, свързани с подбудите и начина на извършване на престъплението. Посочват престъпната дейтелност на всеки един от четиримата подсъдими, в хронологична подреденост и конкретика относно действия, места, лица и предмети. На следващо място информацията, която излагат двамата подсъдими при разпита им в досъдебното производство пред съдия, категорично се потвърждава не само от показанията на разпитаните полицейски свидетели, но и от събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, вкл. и от справките от мобилните оператори, от анализа на проведените разговори и от записите от пътни камери, чрез които се установява безспорно, че в инкриминирания период подсъдимите са осъществявали усилена комуникация помежду си, движили са се пакетно и едновременно през целия маршрут, като местоположението и движението на ползваните СИМ – карти по клетките на мобилните оператори, съответства по време на местонахождението на същите, установено чрез свидетелските показания на полицейските служители и записите от камерите на АПИ. От друга страна обясненията на подсъдимите от съдебното следствие остават изолирани от доказателствения материал по делото и се характеризират с вътрешни противоречия и алогизми. Проверяваните съдилища правилно са анализирали несъответствията в обясненията на двамата подсъдими, дадени в хода на съдебното следствие – относно времето на пътуване, относно алогичното пътуване на четирима подсъдими с три автомобила само заради среща с момиче, което не познават, относно нелогичното наемане на автомобил поради посочената причина и т. н. – при което настоящия съд споделя доводите, с които първостепенният съд не е дал кредит на доверие на обясненията на двамата подсъдими в хода на съдебното следствие.

Настоящият съд споделя изцяло изводите на проверявания съд, приемайки за неоснователни възраженията на защитата досежно привличането на А. и М. като обвиняеми и разпитите им пред съдия в присъствието на служебни защитници. Защитата твърди, че на тези подсъдими е било отказано да се свържат с избрани от тях защитници и да ги

упълномощят като такива, а вместо това са им били назначени служебни защитници. Правилно въззивният съд е приел това възражение за неоснователно, като е анализирал приложените по делото заповеди за задържане на подсъдимите от 21.09.2020 г. (л. л. 84 и 86, т. I от ДП). Същите са били подписани от А. и М. и чрез тях изрично им е била разяснена възможността да упълномощят защитник, както и да обжалват въпросните заповеди. От друга страна, правилно въззивният съд е приел, че участието на защитник е задължително след издаването на двете постановления на РП – Царево за задържането на двамата подсъдими за 72 часа по реда на чл. 64, ал.2 от НПК, тъй като след привличането им като обвиняеми е налице хипотезата на чл. 94, ал.1 т.6 от НПК, което обстоятелство е обусловило необходимостта от назначаване на служебни защитници. От друга страна, правилно е прието, че е недопустимо да се оспорва валидността на проведени процесуални действия единствено поради факта, че обвиняемите са били представлявани от служебни защитници, които имат юридическо образование, осъществяват адвокатска професия, вписани са в съответната адвокатска колегия и в Националното бюро за правна помощ и след като са назначени със съответният акт на разследващият орган защитници, разполагат със същите процесуални права и възможности както и упълномощените такива. Изразените от защитата съмнения, че служебните защитници не са осъществявали добросъвестно професионалните си задължения, е доказателствено необосновано твърдение.

Следва да бъде обсъдено възражението, посочено в искането на адвокат Д., чрез което се излагат доводи, че въззивната съдебна инстанция е допуснала съществено нарушение на процесуалните правила, попълвайки доказателствения материал с показанията на полицейски служители и след кредитиране на узнатото от тях при проведените в хода на досъдебното производство от същите т.н. „оперативни беседи“. Цитира се съдебна практика на ВКС в подкрепа на това възражение – Р № 391/13г по НД 1220/2013 на Трето НО ВКС.

Същевременно, в контекста на посоченото по горе възражение, в искането за възобновяване от адв. Д. е посочено като съществено процесуално нарушение и извършването на превод от лице за което не е установено, че притежава нужната квалификация. Посочва се, че преводача на провежданите оперативни беседи с иракските граждани /мигранти/ - А.М.

не притежавал сертификат за доказване на владееенето от него на арабски език и че владееенето на чужд език не можело да се докаже чрез подписването на декларация от преводача.

Въззивният съд е отговорил аргументирано на посочените възражения, тъй като същите са били депозираны и пред този съд – л. 12 и л. 13 от мотивите на въззивното решение, където е прието, че следва да бъдат кредитирани показанията на св. Вълчев и Купенов, доколкото същите са провели беседи както с обвиняемите, така и със свидетелите – нелегални мигранти, при което съдът е съпоставил техните показания с останалите факти по делото, като е съобразил и показанията на св. Вълчев дадени в съдебното производство при повторното разглеждане на делото. Настоящият съд споделя изцяло аргументите на въззивния съд в тази им част и намира възраженията на защитата на осъдения А. за неоснователна и необоснована. За неоснователно, настоящият съд намира и възражението за некомпетентност на преводача А.М.. Липсата на документ за специализация не сочи за липса на възможност за осъществяване на превод, тъй като такъв документ има единствено удостоверително значение. В този смисъл оплакванията за неправилен превод следва да се ценят като голословни и доказателствено непокрепени.

Апелативният съд се съгласява с представителя на Апелативна прокуратура-Бургас, че не са допуснати твърденията в искането съществени процесуални нарушения – доказателствения материал не е тълкуван превратно и въззивният съд е отговорил на повдигнатите пред него възражения на защитата.

По отношение на искането на осъдения Н.Д. за възобновяване на ВНОХД.№206/2020г. по описа на ОС-Бургас и конкретно в частта навеждаща аргументи относно незаконосъобразност на постановеното отнемане на л.а. “Мерцедес Е 280 ЦДИ” на основание чл.281 ал.ІІІ вр. с ал.ІІ т.1 от НК, настоящият съд намира същото за неоснователно.

Действително с Р.№12/30.09.2021г. на КС се прогласява противоконституционност на част от разпоредбата на чл.242 ал.VІІІ НК.

Оплакванията на защитата касаят несъобразяване на атакувания съдебен акт с Решението на Съда на ЕС по дело С-393/19г за нарушение на ЕКЗЧПОС, поради невъзможността на засегнати трети добросъвестни лица от

конфискацията на лек автомобил „Мерцедес“ Е 280 ЦДИ с ДКН РВ .. РР, собственост на „Рамакар“ ЕООД с ЕИК ... и на автомобил „Фолксваген“, модел „Ню Бийтъл“ с ДКН СА .. ТВ, собственост на В.В.А., да участват в наказателното производство за да защитят засегнатите си интереси от конфискацията, постановена от първоинстанционния съд на основание разпоредбата на чл. 281 ал. 3 вр ал. 2 т 1 от НК.

С цитираното Решение от 14.01.2021г, по дело С-393/19 на Съда на ЕС - първи състав - вкл. и по преюдициално запитване от Български съд е установено нарушение на чл.4 от Рамково решение 2005/212 във връзка с чл.47 от Хартата на основните права на ЕС. Решението на ЕС е съотносимо с предмета на едно от исканията на осъдените лица, а именно тази на Н.Д.. Прието е ,че е недопустимо национална правна уредба на страните членки на ЕС да позволява в наказателното производство да се конфискува имущество, принадлежащо на лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да е разполагало с ефективни правни средства за защита. В дадения случай това е довело до нарушение на чл.6 §1 от ЕКЗПЧОС, изразяващо се в нарушаване на правото на третото добросъвестно лице делото му да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд. Според Съда на ЕС, отнемането на право на собственост на трето добросъвестно лице в наказателния процес, което не е знаело и не е могло да знае, че имуществото му е използвано за извършване на престъпление, представлява значително засягане на правото на собственост и подобна конфискация представлява, по отношение на преследваната цел, непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на правото на собственост.

ЕКЗПЧОС е ратифицирана от Република България – публикувано в ДВ, бр. 80/1992 г., в сила от 07.09.1992 г. По този начин ЕКЗПЧОС става част от вътрешното право и има пряко приложение (арг. от чл.5 ал.IV от Конституцията на РБ). То произвежда незабавен ефект и тъй като Държавата е отговорна за нарушения на Конвенцията, извършени от всички нейни органи, то съобразяването с решенията на ЕСПЧ е задължително при всяко положение, стига това да не е в конфликт с конституционни разпоредби.

Въз основа на решението на съда на ЕС, Конституционният съд на Република България, с Решение № 12 от 30.09.2021г по конституционно дело № 10/2021г се е произнесъл, като е обявил за противоконституционни

разпоредбите на чл. 234г ал. 3 НК в частта „независимо, чия собственост е“, на чл. 242 ал. 8 НК в частта „и когато не е собственост на дееца“, на чл. 280 ал. 4 НК в частта „или му е предоставено доброволно“

В този смисъл настоящият съд счита, че принципно собственика на конфискувания лек автомобил марка Мерцедес Е 280 ЦДИ с ДКН РВ .. РР - „Рамакар“ ЕООД с ЕИК ..., който е направил искане за връщане на автомобила в хода на наказателното производство, но е бил лишен от възможността да участва в същото в предвидените в НПК процесуални качества и да отстоява засегнатите си имуществени интереси, е с нарушено право по смисъла на [чл.6 §1 от ЕКЗПЧОС](#), изразяващо се в нарушаване на правото на третото добросъвестно лице делото му да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд. Същото фигурира и в искането за възобновяване по реда на чл. 422 ал. 1 т 5 от НПК.

С Решението по дело С-393/19 Съдът на ЕС е приел, че е налице нарушение на [чл.17 §1](#) от Хартата на основните права на ЕС, но не е посочил каква трябва да е съдбата на приключилото наказателно производство, в рамките на което е допуснато това нарушение. **Това означава, че отстраняването му трябва да се извърши по правилата на националното законодателство**, като в практиката си Съдът е посочвал, че когато лице е осъдено за престъпление в производство, проведено в нарушение на [чл.6 ЕКПЧ](#), подходящ начин за поправяне на нарушението е повторен процес или възобновяване на производството, ако е направено такова искане (V. G. T. S. (V.) срещу Швейцария; S. срещу Италия; O. срещу Турция и др.).

В конкретния случай, управляващият и представляващ ООД „Рамакар“, в качеството на собственик на л.а. „Мерцедес Е 280 ЦДИ“ с ДК.№РВ .. РР /което превозно средство е отнето на основание чл.53 ал.І б. „А“ от НК/ не е имал възможността да поиска съдебен контрол върху Присъда по НОХД. №807/2018г. по описа на РС-Царево и респективно на Въззивното Решение по ВНОХД.№206/2020г. по описа на ОС-Бургас, тъй като такава възможност е била изключена както от разпоредбата на [чл.318, ал.І от НПК](#), така и по чл.420 НПК, защото цитираните разпоредби не предвиждат възможността искането за възобновяване на наказателното производство да бъде направено от третото, неучастващо като страна в процеса лице, чиито интереси са засегнати. При това положение на същото не се открива достъп до

преразглеждане на делото като правно средство за защита. Такова е и становището на ВКС, който с Решение №97/2020г. по н.д.№336/2020г. на III н.о. ВКС; Решение №68/2018г. по н.д.№210/2018г. на III н.о. ВКС и др.сее произнесъл в този смисъл.

Правилното решаване на този правен казус изисква да бъдат съобразени действащите законови разпоредби в Република България. Така,съгласно чл. 151 ал. 2 и ал. 3 от КРБ, във вр с чл. 22 ал. 2 от Закона за Конституционния съд, във вр. с чл. 149 ал. 1 т 2 от КРБ, решенията на Конституционния съд имат действие за напред. Обявеният с решение на Конституционния съд за противоконституционен закон /в обявената за такава негова част/ до момента на обявяването му за противоконституционен поражда правен ефект, така както и непорочния закон.

Разпоредбата на чл. 420 и следващи от НПК, изчерпателно изброява лицата, които могат да направят искане за възобновяване. Действащият НПК изключва от този кръг третите лица, които нямат качество на осъдени. Същевременно в конкретния случай липсва решение на Европейския съд по правата на човека, с което спрямо осъдените лица А. и Д. да е установено нарушение на ЕКПЧОС, което има съществено значение за делото. Тоест липсва възможността за приложение на разпоредбата на чл. 420 ал. 4 от НПК

В този смисъл защитата на третото лице, не може да бъде осъществена съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 420 ал. 1 във вр. с чл. 422 ал. 4 НПК.

С разпореждане № 182 от 13.10.2021г на председателя на второ наказателно отделение ВКС- по преписка вх № 606652 ОТ 12.10.2021г. е отказано да бъде образувано производство по възобновяване на делото по реда на чл. 420 ал. 1 т 4 от НПК с аргумента,че не са на лице основанията по чл. 422 ал.1 т. 4 от НПК по отношение на осъдените лица.

При липсата на нарушения по чл. 348 ал. 1 т. 1-3 от НПК, Бургаският апелативен съд счита,че не е на лице и основание за възобновяване на делото по реда на чл. 422 ал. 1 т 5 от НПК, поради което искането на осъдените лица Н. Д. Д., чрез адвокат Д.П. П. гр Пловдив, и на Л.. А.. АЛ.,чрез адвокат К.Д. от САК , за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 206/2020г. по описа на Бургаския окръжен съд, с която е потвърдена присъда № 17 от 06.12.2019 постановена по НОХД № 807/2018 г по описа на районен

съд Царево .

Предвид гореизложеното, бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдените лица Н. Д. Д. ЕГН
***** , чрез адвокат Д.П. П. гр Пловдив, и на Л.. А.. АЛ. ЕГН
***** , чрез адвокат К.Д. от САК, за възобновяване на наказателното
производство по ВНОХД № 206/2020г. по описа на Бургаския окръжен съд, с
която е потвърдена присъда № 17 от 06.12.2019г постановена по НОХД №
807/2018 г по описа на районен съд Царево.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____